

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ СЪДРУЖНИЦИ

chitanka.info

Кума Лиса и Ежко-Бежко бяха съседи. Къщите им стояха една до друга, в храстите накрай гората. Мястото беше полегато. На припек срещу слънцето едва личеха две дупки — по-голяма и по-малка. По-малката беше Ежовата къща, а по-голямата — Лисанината. Ежко и Лиса се излежаваха през целия ден. Но щом зайдеше слънцето, и двамата показваха глави от дупките си.

— Съседко Ежко, наспа ли се? — питаше Лиса.

— Буден съм вече, кумичке — отвърщаше Ежко весело. — Лъскам си бодлите. Ами ти готова ли си?

— Още малко. Изчистих си кожуха, ей сега ще среща опашката си и тръгваме.

След минута и двамата поемаха по месечината лов да ловят. Ежко търсеше мишки или малки птиченца по гнездата, а по някой път си хапваше и някоя заспала змия.

Лисана гонеше по-едър лов: пъдпъдъци, яребички, а случваше се да се пооблажи и в някой забравен кокошарник.

Така мина пролетта, дойде лятото, накрай зажълтя се и златната есен.

Двамата съседи добре се поминуваха. Наистина, веднъж Лиса насмалко да загине от пушка на ловци, друг път кучета оскубаха къдравата ѝ опашка! А двамата цигани малко остана да одерат на Ежко бодливата кожа. Но това бяха дребни прежеждия, които само веселяха безгрижните съседи.

Една вечер Лиса каза на Ежка:

— Хайде, Ежко, да крадем грозде. Узряло е вече. Много ми се хапва.

— Ех, кумице — отвърна Ежко замислен, — и аз много обичам да си хрусна грозде, но страх ме е да не ни погне пъдарят.

— Ще бягаме! — отвърна Лиса.

— Но аз не мога да бягам бързо, ще ме хване.

— И да те хване, кумчо, аз ще те спася — знам хиляда хитрини.

— Аз пък знам само трички, но са добрички.

— Щом е така — да тръгваме.

Отидоха в лозето. Хапнаха, какво хапнаха и отведнъж — трак! — Лисана в капана се хвана.

— Бре, ами сега? Казвай, Ежко, хитрини — отиде ми кожухът!

— Е, кумичке, че нали ти ми се хвалеше, че знаеш хиляда хитрини. Помогни си!

— Знаех, кумчо, знаех, но от страх всичките забравих.

— Слушай сега, кумице. Когато видиш, че иде пъдарят, ти сама го повикай още отдалече.

— За да ми одере кожата ли! — разсърди се Лисанка.

— Не бе, кума, но когато дойде, ти му разкажи уж, че си дошла да пазиш гроздето и капанът те хванал.

Скри се Ежко и гледа. Ето го иде пъдарят. Кума Лиса го вика отдалече:

— Ей, чичо пъдарко, тука, тука съм, ела да ми помогнеш.

— Що щеш, Лисо, в лозето? Грозде си крала, а? Казвай!

— А, грешиш, пъдарко, аз грозде не ям, кисело е още. Ами видях снощи, че влязоха в лозето яребици. Рекох да ти помогна и като ги гоних, не съгледах капана.

Повярва й пъдарят, пусна я. Избяга Лиса.

Мина, какво мина, пак й се прияде грозде.

— Хайде, Ежко, за грозде.

— Забрави ли, съседке, капана?

— Знам го вече де е — не може ме хвана.

Ето ги пак в лозето. Този път от горния край влязоха. Ядат и се подсмиват на пъдаря. Не щеш ли — трак! — втори път Лиса в капана!

— Сега вече загинах, кумчо — казвай хитрини — примоли се Лиса на Ежка.

— Ами твоите хиляда, кумичке, за кога ги пазиш!

— Не хиляда — една не остана, щом тракна капанът.

— Престори се на умряла — каза й Ежко и втората си хитрина.

Легна Лисана, престори се на мъртва.

Дойде пъдарят, погледна я, ритна я с крак и рече:

— Ехе, Лисо, така му се пада на такъв като тебе, който хем краде, хем лъже!

Откачи я от капана, довлече я и я хвърли зад колибата. Това и чакаше Лиса — скокна и дим да я няма.

Измина месец, забрави Лиса капана и ето я пак при Ежко.

— Хайде, Ежко, за грозде.

— Луда ли си, кумице? Щом тракне капанът, пак ще забравиш хитрините.

— Не бой се, Ежко, този път ще те вода в друго лозе, дето няма капани.

Помами се Ежко — тръгна пак. Дойдоха до едно стръмно лозе — отдолу зид. Скочиха вътре и се заловиха на работа. Ядат и се хокат — защо и по-рано не са идвали все тука, та сладко да си похапват.

След малко се зададе пъдарят, залаяха ловджийски псета.

— Бягай, Ежко, да бягаме!

Скочи Лиса през зида, обърна се — Ежка го няма: не може да скочи през зида.

— Казвай, кумице, хитрини!

— Ех, кумчо, хиляда знаех, една не остана в ума ми.

— Пренеси ме!

— Не мога, много си бодлив, ще ме убодеш.

— Е, тогава сбогом, кумичке, виждам, че ще се мре, ами ела поне да се простим и подай си ухото да ти прошепна и третата си хитрина — може да ти потрябва някой път.

Наведе се Лиса, подаде си ухото през зида. Ежко лапна ухото и склучи зъби. Изквича Лиса, припна и понесе Ежка на ухото си, а зад нея пъдарските кучета. Беж, беж, та чак до къщите им. Пусна се Ежко от лисиното ухо, сви се на кълбо и гледа под око.

— Е, как е, съседке, харесва ли ти третата ми хитрина?

— Бива си я, кумчо, харна си е за тебе, но аз други път с такъв хитрец за грозде не тръгвам — отвърна ядосана Лиса, като търкаше с крак разкъравеното си ухо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.